

[Lynnerup Nielsen.]

og en begrænsning af det arbejde, det offentlige har sat i gang. Bolignøden hersker stadig i stor udstrækning, men først skal der ske oprustning til beløb, der ligger langt over vort lands bæreevne; de sociale problemer må så komme i anden række. Det beløb, som de mindrebemidlede skulle ofre på militarismens alter, skulle kun være af symbolsk karakter. Men titusinder af arbejdsledige i vort land mærker dog oprustningen og vil fremover komme til at mærke ofret i dets fulde omfang. Prisstigninger på de mest nødvendige livsformødenheder har kendetegnet de sidste måneder på en meget håndfast måde; byrderne bliver efterhånden mere end symbolske og bliver ikke mindre følelige derved, at man, velsagtens også i demokratiets navn, vil forsøge at undergrave bestående overenskomster. Den symbolske byrdefordeling ved oprustningen tegner sig, alt eftersom tiden skrider frem, klart nok i småkårs-hjemmene. Overfor forsikringen om, at oprustningen ikke skal ramme på det kulturelle eller det sociale område, taler nu de nøgne kendsgerninger deres tydelige sprog. Reaktionerne udebliver da heller ikke, f. eks. hos den skolesøgende ungdom; det viser sig ved de interpellationer, der har fundet sted i den seneste tid. Også videnskabsmændene ser sig nødsaget til at reagere overfor indgreb.

Den vej, vi allerede nu har tilbagelagt på blokpolitikens område, og som det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning er en følge af, frister i hvert fald ikke os til at fortsætte — sporene skræmmer. Vel ved jeg, at Vesttyskland og dets forbundsregering endnu ikke er kommet med i den såkaldte enhedshær, men det ligger vel indenfor en nær fremtids muligheder. Vi kan naturligvis ikke give vor tilslutning til at få de „demokratiske“ makkere, som er personificeret i den nazistiske officerskaste i Vesttyskland; det giver os ikke den rette tryghedsfølelse. Derfor vender også jeg mig imod det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning.

Inger Merete Nordentoft: Den højtærede forsvarsminister sagde, at vi kan være enige om, at hvis vi opruster, vil vi ikke blive udsat for angreb fra den store gigant i øst. Nej, men vi risikerer at blive udsat for at blive kommanderet til at være for-trop i et angreb fra den store gigant i vest. Det ærede medlem hr. Kristen Ambly indrømmede, at der er kræfter med indfly-delse i den vestlige verden, der ønsker

offensivkrig, men beroligede os med, at en offensivkrig var umulig, for intet parlament ville lade sin regering sidde en time efter, at en offensivkrig var begyndt. Den højtærede forsvarsminister sagde det samme: de demokratiske lande kan ikke blive enige om en offensivkrig. Nej, men en MacArthur kunne sætte en offensiv i gang i Korea, Truman støttede denne offensiv, og FN støttede den senere — men det var general MacArthur, der satte den i gang. Det samme vil en Eisenhower kunne gøre eller en Guderian, som nu skal være en af de ledende i generalstaben.

Vi har i de sidste år her gang på gang haft debatter, ved hvilke Danmark stykke for stykke har opgivet sin selvstændighed og sin uafhængighed. Det er hver gang til USA, vi har opgivet vor selvstændighed, vor uafhængighed. Vi har gjort det, til trods for at der hver gang har været medlemmer, som har talt imod det, til trods for at der hver gang har været en stemning af angst i befolkningen. Vi følger USA, som man prøver på fra regeringens side at gøre til verdens største og måske bedste demokrati.

En af de borgerlige blades journalister skrev i efteråret en lang artikel i „Dansk Folkestyre“: „Har vi grund til frygt?“ I denne artikel blev det slået fast, at såfremt vi ikke kunne stole på, at USA var et virkeligt demokrati, at de demokratiske kræfter i USA ville sejre, ville være de herskende, så var der grund til frygt. Der blev nævnt tegn på, at USA ikke var et demokrati i den forstand, som vi danske ser på et demokrati. Der blev nævnt anti-kommunistloven, som blev vedtaget, den lov, der berører borgerne i USA deres frihed til at tænke, som de vil, deres frihed til at skrive, som de vil, deres frihed til at forsamles om de ting, de vil. Der blev nævnt, at USA har lånt Franco 62 milliarder dollars til hans regime. Der blev nævnt det omsving, der er kommet i USA's Kinapolitik i de senere år, hvor man efter først at have opgivet fortsat at støtte Chiang Kai-Shek igen begynder at føre en åben kamp imod det kommunistiske Kina.

Der blev her nævnt den politik, som blev ført i Korea. Den højtærede udenrigsminister benyttede en meget stor del af sin taletid i dag til at tale om Korea. Jeg lyttede med stor spænding, idet jeg i debatten om denne sag i begyndelsen af december fremførte en række beviser på, at den højtærede udenrigsministers påstande vedrørende forholdene i Korea ikke var rigtige. Jeg fik dengang intet svar, jeg fik heller ikke